
ВАСА ПАВКОВИЋ
У ВАРЉИВОМ ЖИВОТУ

**БИБЛИОТЕКА
НЕСАНИЦА**

ОСНИВАЧ И ПРВИ УРЕДНИК (1994-2011)
ПЕТРУ КРДУ

Уредник
ДРАШКО РЕЂЕП

Васа Павковић

**У ВАРЉИВОМ
ЖИВОТУ**

ВРШАЦ
2012.

Садржај

УВОДНА ПЕСМА
(Што) Гавран рече / 9

I
На одморишту / 13
(1-6)

II
Помисао на даждевњака / 19
После визије / 20
Воzeћи кроз кишну, фебруарску ноћ / 21
Рупа у облацима / 22
Снимак старе технике / 23
Поводом вука / 24
Под косама / 25
Снимак сврачка / 26
Сећање на теткину сахрану / 27
С вилама к очима / 28
Разговор о смуку / 29
Мислећи на стих Милутина Петровића / 30
Хронопије / 31
Суочен с пролазношћу у два вида / 32
Међу сенкама / 33

III
Конац неверице (1-4) / 37

IV
Крадом, испод ока (1-6) / 43

V
Шума преко реке (живота) / 49
Дубоко у понору (ноћи) / 50
Ваљало би заборавити / 51
Бистра или мутна вода (свеједно) / 52
У загради (ван попришта) / 53

ЗАКЉУЧНА ПЕСМА
Силвијина сврака / 57

Песникова белешка / 59

Уводна песма

(ШТО) ГАВРАН РЕЧЕ

За Т. Х.

Графитна оловка,
компјутерски екран
и његова замазана тастатура
беху ми на дохват прстију –
па ипак извадих из кутије
црну писаћу машину –
да бих осетио отпор, напор
„гракања и грактања“,
како би рекао Тед Хјуз.

Јер, намеравао сам да напишем
Песму о Гаврану,
о пару Гавранова,
никако не косовском,
ни вишњићевском...
Баш никако не слепачком,
већ песму о пару Гавранова,
што у истој осамљеној дупљи
проведу заједно цели век
(стотинак година).
Само толико!

Видео сам их
у складном кружењу
над старом шумом,
са свих страна угроженом

најлон галантеријом
и пластичним боцама,
од густих и бистрих сокова, ипак
јачим од цивилизације пластике,
тешио сам се мислећи
на Теда и Силвију.

Кружили су, повремено
гракнувши једно другом
некакав грактај љубавни
разумљив само онима
што живе заједно
читаво столеће
„у миру и слози“,
како би рекао свештеник
с брадом или без ње...

Сјајило је перје црним,
без симболичке роле,
сем основне: „из мрачне среће“.

Спајале су се црте тог лета
даље па ближе, као у води црни
мехури заборављене прошлости.
– Ниси издржао, па шта с тим?
Играј игру! – грактао (ми) је Гавран,
а Гавранка је изгледа ћутала,
или ја (више) нисам разумевао
њен „феминистички жаргон“ –
што Гавран рече.

I

НА ОДМОРИШТУ

1.

Дуго већ планирао сам
да у ведро јутро,
удаљен од најтишег шума града,
искорачим у дивљи предео.
И ћутим на неком мосту
изнад кривине
калдрмисаног
сеоског
путића.

И ево, ту сам.

Готово да сам престао
да дишем, да верујем
како се све то
остварило.

2.

Овде је лишће тамносиво
као и лептири
што пршкају

изнад млечних цвасти.

Чује се пух у грању.

Смирио сам све што је могло
да се примири – до срца.

Не осећам језу; ветар је лак
и доноси мирис с реке.

– Та река се зове Дунав –
скоро сам приморао себе
да помислим...

– Дунав ... – понављам
с неверицом у сваки
глас.

– Дунав ...

3.

Рубови стаза укрштају се,
а травнати чуперци
маркирају траг
колотечине.

Читав тај рукопис
ваздашње је присутан
и читак –

па ипак нико га не узима у обзир –
сем пијани поглед
некога ко је усамљен? докон?
зачаран или разочаран?

Каква је разлика?

Не знам...

Можда је ни нема.

Рубови стаза савијају
улево; на хумки видим
три бела печуркаста
жига.

4.

Ујутро, кроз светли зрак,
успео сам се
спиралним степеништем
на високу кулу цитаделе.

Далеко, иза Дунава
и поплављених шума,
простирала се
равница.

*Добро је да кад је рат
у неком граду имаш
љубавницу,
сетих се баш тад
јединог аманета
мог пре четврт века
преминулог оца.*

Поглед назире предео,
ту зелену појавност,
као и креју која се винула
у небосклон – али зар није
сасвим илузорно
тражити смисао –
у речима или сликама?

5.

Време нас служи, сунчано је.
Разговори које водимо:
трачеви о класицима
или пивској метражи, забавни су,
јер не нуде опсену нечег важнијег,
далекосежнијег
од голе, шармантне приче.

Време нас данас служи.
А сутра? или прекосутра?
Или за шест месеци?
И доцније...

И то је нека прича
о нечему што ипак није
било шта.
Бар тако то изгледа
овог момента.

6.

О речи! О речи су мале, ситне
недовољне да обухвате
свет, део света,
делић тог дела,
делић делића,
било коју реч.

II

ПОМИСАО НА ДАЖДЕВЊАКА

Прошло је више од 40 година
како нисам видео живог даждевњака.
Сећам се: било је то на прашњавој
стази у старом, болесном воћњаку...
Кретао се разочаравајуће
и фасцинантно неспретно,
он *син ватре и огња*,
сјајан од животног лепка ...

И сад, кад скоро сваке ноћи
помислим на смрт –
своју сопствену – отрежњујућу и
разочаравајућу – назрем и њега
вечити живи пламичак.

Волим да верујем како је жив
и како ће ме надживети –
он, *син ватре и плиме*,
ако већ нема оног воћњака
и ако нема мене
у некој бесмртној
инкарнацији.

ПОСЛЕ ВИЗИЈЕ

Једна изразито пегава и уска пуца
лебди изнад цигленог зида –
док косооки мелез репује
и жмирка...

– Као сврака на југовини,
рекла би моја одавно мртва
бака.

Некад је језик био продуктиван
и смион; и могао је целу
реч или њено светло бочно значење
да украде (ако си само непажљив)
и однесе у своје оближње гнездо...

ВОЗЕЋИ КРОЗ КИШНУ, ФЕБРУАРСКУ НОЋ

Пропутовали смо ове ноћи
кроз пола црне Србије,
кроз голему зимску кишуруну...

Све нас је надилазило –
разговор о корупцији;
о тоталном
суноврату једне
(читај: наше; читај: моје)
земље –
и кривудало: као
цик-цак линија водиља –
што се одвијала стабилно
суновратним ритмом ...
чувајући нас –
још једино она –
од скорашње катастрофе.

РУПА У ОБЛАЦИМА

У неколико оштрих заокрета
кобац је пролетео
кроз рупу у мрким
кишним облацима...

Стојећи на насипу –
пустио сам затим поглед
да се стрмоглави
у суву тулузину
над мрком непоораном
земљом и да кривуда
између сувих главица корова,
као припити беспризорник...

Заборавио сам да дишем –
а када сам подигао поглед –
видео сам да се рупа
у облацима проширила
емитујући готово зелену
светлост на цео
аветињски крајолик ...

Поново сам дисао...
Поново попустио чулима,
ткиву, чулима ...

СНИМАК СТАРЕ ТЕХНИКЕ

Подиге се црна завеса ...
Опет ме је пробудило
хаотично лупање срца ...

Несаница је нервозна;
мој дух је одсутан
и изгубљен – све док
не почне да производи
реч по реч:

– Иза те црне завесе
нема ничег, каже, ако
не рачунамо
расходоване камере,
касетааре, тракаше и микрофоне
које више нико живи
не зна да користи...

ПОВОДОМ ВУКА...

Знам ту воду, слутим и то
место на обали (између
два стара, једва жива
јаблана) ... где је отац -
истина са супротне стране
реке – видео вука.
Све што је веродостојно,
стављам
на један тас и читаво минуло
време на други – па опет
остајем у недоумици ...

Могу да замислим тог вука,
његов поглед над водом,
лаптање ...
Могоа бих колико сутра да одем
до тих јабланова.
Али ... шта? Али ... зашто?

ПОД КОСАМА

Под косама *трава*
зеленије пада –
док паук (крсташ) клизи уз притку
старе жичане ограде (плота) ...

Жена која танким цревом (шмрком)
пере степенице (стубе) могла би бити
моја мајка да не личи
на дебелог месара
(касапина, косца)
са угла (ћошка).

Много речи је заборављено
за пола века,
а оне којих се сећамо
с времена на време
(у неком електронском писму)
као да не могу да прихвате
шта их колико сутра чека...

СНИМАК СВРАЧКА

Сврачак је пао на жицу и
гледао више радознано
него опрезно
како усмеравам објектив
дигиталца ка њему ...

И кад сам нечујно притиснуо
дугме (снимка)
он је уздрхтао (у магновењу),
али је остао на жици
још неко време
непомичан; као да је већ
слика сврачка
у некој ревији
за љубитеље птица.

СЕЋАЊЕ НА ТЕТКИНУ САХРАНУ

За тетка Иванку

Ваљало је опрати руке
пре одласка на сеоско гробље,
у колони која је пратила
малени теткин лес ...

Сећам се: изљубио сам се
последњи пут са свим преосталим
рођацима са села.

Само је један устукнуо
изговарајући се неразумљиво.
(Умро је 3 месеца доцније
од рака грла ...)

Ваљало је на сеоском гробљу
обраслом коровом
узети груменчић банатске земље
и бацити га на теткин лес ...

И после смо опет опрали руке
на чесми у дворишту,
упамтио сам:
тик крај тетких олтованих
жутих ружа...

С ВИЛАМА К ОЧИМА

(Сећање на Славонију)

Краве личе на чунове ...
Трава топло мирише...
Кад се заврши хитри
летњи пљусак,
појављује се дуга,
без бриге.

У рибњаку,
у том далеком свету,
живе лињаци и језови...

Био сам матурант,
у то доба.

А мирис сена, господе,
а тек мирис сена!

– Помириши, рекао би мој ујак,
– покој му души! – помириши
и запамти! – и вилама
би ми приносио навиљак.

– Кад дођу виле к очима! –
зачуо сам мајчин глас –
који је најављивао будуће време
(ово садашње и сва будућа...).

РАЗГОВОР О СМУКУ

– Не бој се!– рекао сам,
истина тек када је смук
минуо у травуљини.

Била је то одиста стара
и крупна змија; затекла си је
чело дедине старе куће,
скотурану крај бурета
замућене кишнице.

– Змије дуго живе,
за разлику од људи.
Вероватно нико не зна
зашто је тако – причао сам.

– Ма пусти змију!– рекла си
доцније, кад сам говорио
како смукови сисају краве.

– Ма пусти смука и попиј
једну лозу! – рекла си ми
непознатим мушким гласом.

МИСЛЕЋИ НА СТИХ МИЛУТИНА ПЕТРОВИЋА

Ове зиме диљем Азије и Европе
умиру лабудови
а пошаст птичјег грипа
пуни медије
и диже тираже.

А ја мислим на стих:
Прошло је време таквих птичурина!
уверен да ће управо ова зима
изменити утврђено значење
ове старе
антологијске песме.

ХРОНОПИЈЕ

Као да су умрли сви ти старци...

Безуби лекар и првоборац
који није имао лево око...

И ватрогасац који се није
одвајао од позеленеле трубе...
Распоп са узнемирујућим
тиком мигања...

И остали са сеоске клупе,
крај куће на углу,
а близу млина...

И с њима су умрла сва та
наоко важна питања:
да ли је старији Растко или
Стефан Првовенчани и
да ли је Душан Силни ослепео
Стефана Дечанског
(или овај њега?)...

Све то није нимало важно
тамо на сеоском,
жалосно запуштеном гробљу,
где између гробова
врлуда бели попонач...

СУОЧЕН С ПРОЛАЗНОШЋУ У ДВА ВИДА

Искорачио сам са напуштене
и заборављене пруге
на насип, па стрмином
сишао ка рибарском насељу
посивелих барака,
где суше се (и сада) посивеле мреже.

Некакав мешанац је лануо
реда ради, па увукао ланац
у своје старо буре...
Стојао сам на обали,
гледајући како се
западна румен хитро
преображава у сумрак.

Да, друже мој, над реком су
слепи мишеви заменили ласте.
Да, чамци су личили на
црне капе дивовског племена
које је необјашњиво ишчезло
(као и све друго што ће)
са лица земље...

Чуо сам како
узрујано дишем.
Ни то није било
објашњиво
...

МЕЂУ СЕНКАМА

Шака што личи на пса...
Њена сенка која
личи на ноја ...

Једно у друго: као што
ритуал понекад
из симболичког
пређе у реални облик...

Суша. Мећава.
Шта још?
Ритам. Тишина.

Удар таласа о бок
Насуканог пловила...

Мој живот – као
сенка подигнуте руке –
што лаје на звезде
и пуне просторе
између њих.

III

КОНАЦ НЕВЕРИЦЕ

1

Ма колико то било невероватно,
стајао сам крајем септембра 2004.
крај високог зида и додиривао листове бршљана.
Изгледало је да ће почети киша,
нисам се обазирао на сигнал с мобилног,
некога-ко-је-звао-ко-зна-од-куда.
Прешао сам дланом неколико пута по лози
бршљана на којој се вертикално низало лишће,
и свестан патетичности поступка,
издахнуо бих и удахнуо,
за чудо.

Шта је стотину година?

Ништа.

Али за стотину година
овај мутави, лепи бршљан живеће,
у ко зна којој инкарнацији,
а од мене неће бити ни прашне мрвице.

2

И тако дође тренутак кад ти се смрт
чини врло блиском,
блиском колико и све погрешне одлуке

које си доносио у животу.
Неутешно је једина реч
која ме на тренутак утеши, па и она утрне,
да већи буде јад.

Требало би седети сатима и пиљити у зид
обрастао бршљаном,
мислећи како си угасио једну
породичну лозу, из чисте глупости
и конформизма.
Или отићи до неке мирне воде,
и поново ћутати све док те ћутање
не заболи.

3

Почетак јесени и доба киша
добра је прилика да се мисли о
пролазности.
Замишљајући мајушну црну кућу
и у њој једно једино зрнце мака
на поду, могу да осетим сувишност
властитог живота. *То зрнце.....*
Све то страћено време, у туђе судбине,
и уређене фрагменте голог језика.

А када бих опет могао да ћутим од почетка,
вероватно бих заборавио све ово искуство
и поново говорио, писао, говорио, писао
док ме мозак не заболи.

4

Запањујуће је да постоји шума, стара шума
јасенова, врба и брестова, са лозјем павити,

ту и тамо, дуж стабаоних вертикала.
И суве семенке, што шуште бесмислено,
на неуком ветру.
И ту у шуми, чудо малог живог језера...
Па онда, у њему рибе и мрмољци, и жабе и змије,
завучене у муљ приобаља.
Запањујућа је плаветна варница водомара,
који цвркне ниско над водом,
и чудесна је, не мање, сува лагуна у којој
светлуцају
мртве шкољке и пужеви. Црне, влажне гране,
грак воране, свели коров, у прикрајку погледа.

Нека врста лудила, дигне ме и баци
под облачни свод, и онда се сурвам ту доле,
на обалу,
неспособан да кажем ишта о тромом животу,
који влада простором, не мање моћан од саме
смрти.

IV

КРАДОМ, ИСПОД ОКА

1

Сећам се како смо се смејали
изнад чашица шљивовице.

Сећам се како нас је твој муж
крадом погледавао испод ока.

Примећивала си то
колико и ја,
али ничим ниси показивала.

Осим тим смехом,
који нас је баш то више
на смех подстицао.

2

Љубав сасвим сувишна
у позним годинама.
Непотребна.
Налик на рђаво корито
напуштеног брода.
Налик уопште на неко
Корито цеђи. Налик на јато

чађавих чавки, кажеш ми,
и љубиш ми образ.

3

Смрзнута, гола, црна врба на обали
мртва је, то је наша љубав, мислим.
И видим ту врбу, зимски смртолику,
и залеђену црну површ прошлости.

Неки дечак се клиза по томе леду.
Он са нашом тајном љубављу нема везе.

4

Нисам те познавао, кажем.
Ни ја тебе нисам познавала.

Нисам могао ни да помислим...
Ни ја нисам могла да помислим...

Живот као клопка мртве шкољке...
Празан оклоп корњаче, додајеш.

Страшно. *Страшно* изговорено са
врло дугим, дугим, ветровитим ш.

5

Када се умори светло,
зидови дишу,
и баштице су пуне луковица
голубијег зумбула.

Знам да је незамисливо
да смо заклали зечића,
нашег белог идола,
али није то најгоре
што ће нам се десити.
Свака луковица те сећа
на Латинску Америку,
сваки голуб на Колумбију,
сваки заклани зека
на самоједе. Нервозна си,
не волиш ме више, нервира те
светло, нервирају зидови.
Могла би да ми прекратиш муке
када би жарко пожелела.

6

Волим те, више не могу да изговорим
ту бледу секвенцу. Сећам се да сам
у последњем реду биоскопа,
док смо се грлили, и на каменој огради
кеја над реком, успевао да тој секвенци,
удахнем свој страсни жиг.

Али како би отприлике рекао
класични песник:
то је било у другој земљи,
а и љубав је мртва.

V

ШУМА ПРЕКО РЕКЕ (ЖИВОТА)

Речни док је добро место
Да се осмотри живот.
Живот уопште

Прошли, брзи ток
И ова уска матица
Што хучи даље.

Блесак соколовог крила
Над тим током – и
Ништа више.

Без кајања и
Влажних успомена –
Само блесак тог крила

И ништа више.
Осврт уз воду
Низ воду –

(Шума преко воде
Никад неће бити
Ближа – па ни даља

Ма шта то
Икоме значило.)

ДУБОКО У ПОНОРУ (НОЋИ)

Дубоко у понору ноћи –
Устао сам да бих, ваљда,
У мраку осмотрио прошли живот.

Праг старости – не виши од
Обичног прага у некој бараци –
Коју сам напустио пре 35, 40, 45 година.

Не видим, не сећам се, није ми важно
Шта је у тој бараци, у животу остало.

Можда ништа.
Вероватно ништа.
Гомила старудија:
Слепа даска, прсли прегиб,
Јато рђавих клинаца –
Комешања – није греда!

Да не коракнеш унапред
Али ни да ти уназад,
С тог прага, није стало.

ВАЉАЛО БИ ЗАБОРАВИТИ

Ваљало би заборавити
Да је ово некад био светионик
На ушћу – и видети само
Згњечену конзерву, кондоме,
Конфете сувог корола ... у сенци
пустог торња.

Ваљало – ал зашто?
Бесмислено – као сумрак утопије –
Распад старих идеала је не мање бесмислен
Од успона нових ...

И тако живот ће још једном бити
Понављање заборављеног градива
Из крви, нације, тамањења и мржње.

Нема ничег у томе –
Као у напуштеном, прљавом простору торња
Где помиче се једино
Цвет суре паучине на разбијеном
Инциденту окна.

БИСТРА ИЛИ МУТНА ВОДА (СВЕЈЕДНО)

Закукао бих да сам кукавица
у неко праскзорје (преостало од
сећања на Ускрс), напрсло као
кора натуцка.

Овај зелени насип није мање згодан
од речног дока на коме сам
малочас стојао да би се начинио
онеспокојавајући биланс
свеопштег ништавила.

Дакле: стајати док још могу (можеш),
повремено стегнути левом шаком десну
мишицу и десном шаком леву (до малог
неонесвешћујућег бола).

Тако да боли. Тек тако.

Да се зна: живот – нешто врло неизвесно, као
шапат шумора старе крошње,
пљусак каменчића у неку мутну
или бистру (свеједно) воду.

У ЗАГРАДИ (ВАН ПОПРИШТА)

Нисам се предао јер нисам ни улазио
У ограђени простор попришта.

Овај грч у углу усана није
Осмех као ни очај.
(Можда очај очајника у очајању,
Одмаклом, ван разума, изгубљеног
У непознатом правцу.)

Ван заграда, на бескрајној чистини белог
Папира – лепше је –
При отварању, као у горском оку –
Или оку аматерски препарираног
Рептила (историје).

Дугачког као што је дуга
И беспредметна
Историја болести,
Неког ко није више међу нама
Чак ни у успоменама.

ЗАКЉУЧНА ПЕСМА

СИЛВИЈИНА СВРАКА

за С. П.

Пријатељ који је скупљао
фотографије страшила
похвали минијатуру о свраки
и њеној смрти, коју написах
неке зиме, пре десет или сто година,
(свеједно). И мислећи на грло
те свраке, на одсјај перја,
помислих на Силвију Плат.

У *Антологији америчке поезије*
песника Србе Митровића,
од стотине и стотине песама,
где многе оцених осмицом и
деветком, само је једна једина –
њена – добила десетку, оставив ме
без даха, у некој врсти опаког
лирског нокдауна.

Узимао сам у обзир њен живот,
читав тај глобални неспоразум
са светом, хистерично (матерично)
крештање из инстинкта (жене, девице,
бића, девојчице), тај гас и сапун,
жилете и ватицу, ватрицу и ведрицу
црно-белог перја сврачице,
домаћице, љубавнице, мајчице у истој.

Сврако, говорио сам себи у браду,
одиста сам те жалио, кад бупну
рањена, па одмах мртва о ораницу;
кад склопи очи, као у оргазму,
док сам се у мушкој (убилачкој)
концентрацији надносио над тобом,
крећући се кроз твоје уживање и
несвестицу, стрим замасима кичме.

Сврако, ништа ти нисам дао, ништа
ми ниси дала, тек што сам низао
твој стрми лет кроз ветар, пуцањ и
пад, у ритмичке редове, мислећи да
ћу и сам тако пасти, као Силвија
или као ја, Васа, на земљу, на патос,
по утрини, на чаршав, уловљен
у преступу ил гесту очаја (свеједно).

Песникова белешка

Игром животних случајности десило се да у овом веку до сада нисам објавио нову песничку књигу. Књигу чије би све песме настале у првој деценији овог столећа. Рукопис с насловом *У варљивом животу* доноси део песама насталих последњих десетак година и попуњава ту празнину у мени. Наслов сам пронашао у Попиној антологији српске средњовековне поетске речи *Јутро мислено* и захвалан сам великом песнику на томе, као и на многим другим стварима.

О овој књизи сам разговарао с Петру Крдуом крајем 2010. али су моја болест, на почетку 2011. и Петруова изненадна смрт, у то доба, прекинуле сарадњу и договоре. Због тога и не само због тога, књигу посвећујем њему. Његовој јединственој људској и песничкој појави у нашој култури на размеђу два столећа.

В. П.

Библиотека НЕСАНИЦА

1. Душан Матић
МАРТОВСКЕ ИДЕ, ТЕК ШТО НИСУ

2. Паул Целан
ПРЕПИСКА И РУМУНСКЕ ПЕСМЕ

3. Ханс Магнус Енценсбергер
ВЕЛИКА СЕОБА

4. Илди Ивањи
КАПИЈА ОПКЛАДЕ

5. Јовица Аћин
АПОКАЛИПСА САД

6. Оља Ивањицки
ОЛУЈА МОЗГОВА

7. Чарлс Симић
НЕЗАПОСЛЕНИ ВИДОВЊАК

8. Маргерит Дирас
БОЛЕСТ СМРТИ

9. Мирча Елијаде
БЕСКРАЈНИ СТУБ

10. Драгослав Срејовић
ПРАЗНО ПОЉЕ

11. Живојин Павловић / Горан Милашиновић
ВОЛТИН ЛУК

12. Рајнер Кунце
ШИФРА „ЛИРИКА“

13. Владета Јеротић
ПОСЕТЕ, ОДЛОМЦИ

-
-
14. Патрик Бесон
BEOGRAD CITY
15. Давид Албахари
ПРЕПИСИВАЊЕ СВЕТА
16. Флоренски / Гумиљов / Цветајева
ОБНОВЉЕНЕ СУДБИНЕ
17. Жан Бодријар
COOL MEMORIES
18. Ежен Јонеско
ЕНГЛЕСКИ БЕЗ ПРОФЕСОРА
19. Милка Лучић
СЕНКЕ ИЗ КНОСОСА
20. Анри Мишо
КИНЕСКИ ИДЕОГРАМИ
21. Сун Акселсон
ВРЕМЕ ЛАСТА
22. Рајнер Марија Рилке
ПИСМА ЖЕНАМА
23. Ђерђ Конрад / Илди Ивањи
ВОДЕНЕ ЖИЛЕ
24. Франц Кафка
ПОСЛЕДЊА ПИСМА
25. Мира Јуришић
СВИЛЕНИ МОСТ
26. Михајло Пантић
ШТА ЧИТАМ И ШТА МИ СЕ ДОГАЂА
27. Емил Сиоран
МОЈА ЗЕМЉА

-
-
28. Ненад Даковић
ПРОШИРЕНА ВЕРЗИЈА
29. Томас Ман
НЕМАЧКА И НЕМЦИ
30. Жан-Иполит Тисеран
ПОСЛЕДЊИ ДАН НА СМРТ ОСУЂЕНОГ
31. Никола Милошевић
ОСАМ ПРЕДАВАЊА
32. Андреа Хуртон
ЕРОТИКА ПАРФЕМА
33. Чеслав Милош / Жежи Анджејевски
ПИСМА / ЕСЕЈИ
34. Васа Павковић
БОЖАНСКЕ КЛОПКЕ
35. Ивана Симеоновић Ђелић
ПАРИСКИ РАЗГОВОРИ
36. Васили Вицакси
МИСАО И ВЕРА
37. Томас Ман
ЈЕВРЕЈСКО ПИТАЊЕ
38. Новица Милић
ПЕСНИШТА
39. Слободан Прошић
МЕТАФОРЕ ВРЕМЕНА
40. Јован Ђирилов
РЕЧИ ЖИВОТА
41. Дмитриј Мерешковски
ТАЈНА РУСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ

42. Мира Јуришић
ТРЕНУТАК СВЕТЛОСТИ

43. Арундати Рој
ЦЕНА ЖИВЉЕЊА

44. Васко Попа
РУМУНСКЕ И ДРУГЕ ПЕСМЕ

45. Фридгард Тома
НИ ЗА ШТА НА СВЕТУ

46. Ален Боске / Марлена Дитрих
ЉУБАВ ПРЕКО ТЕЛЕФОНА

47. Јежи Сосновски
СТАНИЦА И ДРУГЕ ПРИЧЕ

48. Томас Ман / Карл Керењи
РАЗГОВОР У ПИСМИМА

49. Драшко Ређеп
ПОСЛЕДЊА ВЕЧЕРА

50. Михајло Пантић
СВАКОДНЕВНИК ЧИТАЊА

51. Марија Бјелкина
МУР

52. Аријадна Ефрон / Борис Пастернак
ОТКУД У ТЕБИ ТОЛИКО СВЕТЛОСТИ

53. Андреј Битов
ГУЛАГ КАО ЦИВИЛИЗАЦИЈА

54. Данило Киш
ИЗ ПРЕПИСКЕ

55. Ежен Јонеско
ГРОТЕСКНИ И ТРАГИЧНИ ЖИВОТ ВИКТОРА ИГОА

56. Томас Ман / Теодор Адорно
МЕЛОДИЈА И АКОРДИ

57. Милан Живановић
ДИСЦИПЛИНА УМА

58. Ежен Лабиш
КАСИЦА-ПРАСИЦА

59. Боро Драшковић
РАВНОТЕЖА

60. Томас Ман
НЕМАЧКИМ СЛУШАОЦИМА

61. Јон Лука Карађале
ИЗГУЂЕНО ПИСМО

62. Милан Влајчић
ЛЕГЕНДА О ЗИДУ

63. Драшко Ређеп
КОЈИХ НЕМА

64. Марта Петреу
О БОЛЕСТИМА ФИЛОЗОФА. СИОРАН

65. Паул Целан / Жизела Целан-Лестранж
ЗАУВЕК МИ

66. Никола Бертолино
ПИТАЊА О ЦРЊАНСКОМ

67. Михајло Пантић
ДНЕВНИК ЈЕДНОГ УЖИВАОЦА ЧИТАЊА

68. Милош Црњански
КЊИГА О МИКЕЛАНЂЕЛУ

69. Милан Влајчић
ГРАДСКА ШЕТЊА

70. Никола Бертолино
ГЛАСНИЦИ НЕЗНАНОГ

71. Данило Киш
ДВА ФИЛМСКА СЦЕНАРИЈА

72. Марта Петреу
ЈОНЕСКО У ОЧЕВОЈ ЗЕМЉИ

73. Урмуз
БИЗАРНЕ СТРАНИЦЕ

74. Франц Кафка
Александар Гаталица
ПРОЦЕС
драма у два чина

75. Чарна Поповић
ЗА ЛАЈК, НЕ ЗА ИГНОР, ЈА САМ РОЂЕНА

76. Ненад Шапоња
СЛАТКА СМРТ

77. Вислава Шимборска
ДОВОЉНО

78. Васа Павковић
У ВАРЉИВОМ ЖИВОТУ

Васа Павковић
У ВАРЉИВОМ ЖИВОТУ

*

Издавач
Књижевна општина Вршац (КОВ)
Стеријина улица бр. 34

*

Главни уредник
Драшко Ређећ

*

Оперативни уредник
Марија Васић-Каначки

*

Књигу препоручује
Драшко Ређећ

*

Коректура
Сања Вукелић

*

Припрема
Марија Добрић

*

Штампа
Жиг, Београд

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

ПАВКОВИЋ, Васа, 1953 -

У варљивом животу / Васа Павковић . – Вршац
: Књижевна општина Вршац, 2012 (Београд :
Жиг). – 59 стр. ; 19 см. – (Библиотека Несаница)

Тираж 300.

ISBN 978-86-7497-209-0

COBISS.SR-ID 273049863